

ἀλεποπούρδι τό, Κεφαλλ. ἀλεπουπόρδι Κεφαλλ.
ἀλιποπούρδι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀλεποπορδή.

Τὸ φυτὸν ἀλεποπορδή, ὁ ἰδ. [**]

ἀλεπός ὁ, ἀλωπός Ἰκαρ. Κύπρ. Ρόδ. κ. ἄ. ἀλου-
πός Κύπρ. ἀλ'πός Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Λεπεν.)
κ. ἄ. ἀωπός Καππ. ἀλεπός Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τόνγ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Χίος
ἀλιπός Λέσβ. ἀπός Καππ. (Ἀφσάρ. Φάρασ.) ἀλαπός
Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀλωπός. Ὡς οὐς. ἡ λ. ἤδη μεταγν.
Πβ. καὶ μεσν. ἐπών. Ἀλωπός.

1) Τὸ ζῶον ἀλώπηξ πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀφσάρ. Φάρασ.
κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ.
Σαράχ. Τόνγ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἦρτεν ὁ ἀλουπὸς τῶν*
μᾶς ἐλάωσεν τὲς ὄρνιθες (ἐξετρέλλανε) Κύπρ. *Τοῦ ἀποῦ τὰ*
τζιρίγματα (τῆς ἀλώπεκος αἱ ὠρυγαὶ) Φάρασ. || Παροιμ.
Ἐβάλασιν τὸν ἀλουπὸν νὰ βλέπη τὲς ὄρνιθες (ἐπὶ ἐκείνων οἱ
ὁποῖοι ἀπερισκέπτως ἐμπιστεύονται χρήματα ἢ ἀναθέτουν
ἐπιμέλειάν τινα εἰς πονηρὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶναι βέβαιον
ὅτι θὰ σφετερισθῇ τὰ χρήματα καὶ θὰ ἀποδειχθῇ ἄπιστος)
Κύπρ. *Ἀλεπὸν τρώει κ' ἡ ζεπίρα πρέσκειται* (ἡ ἀλώπηξ τρώ-
γει καὶ ἡ ἰκτίς πρήσκειται. Ἡ παροιμ. λεγομένη ἐπὶ τοῦ
ἀντὶ ἄλλου τιμωρουμένου προέρχεται ἐκ παραμυθ. καθ' ὃ
ἡ ἰκτίς ἐδάρη ἀνηλεῶς μέχρι ἐξοιδήσεως τοῦ σώματος
διὰ ἔνοχον πρᾶξιν τῆς ἀλώπεκος, ἡ ὁποία κατώρθωσεν
ἐπιτηδείως νὰ συγκαλύψῃ ἑαυτήν καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἐκεί-
νην ὡς ἔνοχον) Χαλδ. *Ὡσπου νὰ πῇ ὁ ἀλουπὸς πάου πάου,*
τὴν βούναν του ἐβάλαν τὴν (βούνα = γούνα, δέρμα. Ἐπὶ
τῶν ἀμελῶν, οἱ ὁποῖοι καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν
καὶ ἐπιτηδείων ἀντιπάλων) Κύπρ. || Ἄσμ.

Καὶ τὸ πουτ-τὶν ἀρμάζουν το μὲς' ὅς τὸν τῶν τῶν τοῦ θέρου
καὶ κάμνουν τὰ μουντούμα του σὰν τ' ἀλουποῦ τοῦ γέρου

Κύπρ. Πολλαχοῦ ἡ λ. μεταφ. ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ πανούρ-
γου ἢ τοῦ κλέπτου. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
Ἀλωπός Καρ. *Ἀλουπ-πός* Κύπρ. *Ἀλεπός* Πόντ. (Τόνγ.)
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλέπα. 2) Τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος
Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀρχ. ἀλώπηξ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλεπγά. 3) Ὁ ἀγγέλλων εἰς τὴν
οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὅτι προσεγγίζουσιν οἱ παραλαβόντες
τὴν νύμφην (ὅταν αὕτη εἶναι ἐκ μακρinoῦ χωρίου) διὰ νὰ
τοὺς ὑποδεχθῶν με πυροβολισμούς (καὶ ὁ ἀγγελιοφόρος
οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν γαμήλιον πομπήν, ἀποσπώμενος δὲ
ἀπ' αὐτῆς προπορεύεται ταχύτερον διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν
ἄφιξιν αὐτῆς) Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) 4) Ἡ ὁπὴ τοῦ ποδὸς
τοῦ ἀρότρου, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται τὸ ἄκρον τοῦ ἱστο-
βοέως, ὅταν εἶναι τοῦτο ἐξ ἑνὸς ξύλου, ἢ τὸ ἄκρον τοῦ
προσηρτημένου εἰς αὐτὸν ἐπικαμποῦς ξύλου Ρόδ. Στερελλ.
(Λεπεν.) κ. ἄ. 5) Ὑπομόχλιον Ἰκαρ.: *Ἐβάλα ἀλωπὸ γιὰ*
νὰ κυλίω τὴν πέτρα. 6) Ἰλύς, τρυῖς τοῦ ἐλαίου Κύπρ.:
Ἐσύνανεν οὐλον τὸ λάδιν τὸ' ἔμεινεν ποκάτω ὁ ἀλουπός.
Συνών. μούργα. 7) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ,
Τοῦρκος Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Πβ. ἀλεποῦ.

ἀλεποσάιτιον τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀλεπός καὶ σαῖττα.

Βέλος, διὰ τοῦ ὁποίου φονεύεται ἡ ἀλώπηξ: Ἄσμ.

Κὶ οὐμπαν μαθαίρᾱ σύρκουνταν ὅς σὴν γῆν εἶν' καρφωμένα
κὶ οὐμπαν ἀλεποσάιττα ὅς σὸ χῶμαν καρφωμένα.

ἀλεποσκουλάρικο τό, ἀμάρτ. ἀλιπουσκ'λάρ'κον
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀλεποῦ καὶ σκουλαρίκι.

Εἶδος χόρτου.

ἀλεπόσπηλο τό, ἀμάρτ. ἀλ'πόσπηλον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀλεποῦ καὶ σπήλαιο.

Σπήλαιον χρησιμεῖον ὡς κοίτη ἀλώπεκος. Πβ. *ἀλε-
ποκοίτης I.

ἀλεποτανύζω ἀμάρτ. ἀλιποτανάω Κέρκ. (Αργυράδ.)
ἀλ'πουτανῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἴλιποτανάω Κέρκ. (Αργυράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀλεποῦ καὶ τοῦ ρ. τανύζω.

Ἐλκω, τινάσσω βιαίως: *Τήραξε πῶς τὸν ἀλιποτανάει,*
θά τονε ρίξῃ καταῆς! Ἀργυράδ. *Τὸν ἔπιακε καὶ τὸν ἀλι-*
ποτάνησε αὐτόθ. Ἀλιποτάνησέ τονε κομμάτι με τὰ δυό σου
τὰ χέρια αὐτόθ. Συνών. ἀλεποτινάζω A I.

ἀλεπότι ἡ, ἀμάρτ. ἀλεπότι Πόντ. (Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀλεπός.

Πονηρία, ὑποκρισία ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀλεπότας ἀτ' κ' ἐγροι-*
κῆς (τὰς πονηρίας του δὲν ἐννοεῖς) Χαλδ. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀλεπιά. Πβ. ἀλεπογανγά.

ἀλεποτίναγμα τό, Ἡπ. ἀλιπουτίναγμα Ἡπ. Στερε-
ελλ. (Ἀκαρναν.) ἀλ'πουτίνασμα Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλεποτινάζω.

Βιαία ὤθησις ἐνθ' ἄν.: *Τὸδουκι ἐν' ἀλ'πουτίνασμα τοῦ*
μ'λάρ' κὶ πάει σιαπέρα Αἰτωλ. *Ἐπαθὶ αὐτὸς ἀλ'πουτίνασμα,*
ἦταν οὐλον θ'κό τ' αὐτόθ. Ἀπ' τ' ἀλ'πουτίνασμα ἔπαι
κάτ' αὐτόθ.

ἀλεποτινάζω Πελοπν. ἀλουποτινάζω Κεφαλλ. κ. ἄ.
ἀλουπουτ'νάζου Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀλιπουτινάζω Ἡπ.
ἀλ'πουτ'νάζου Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀλαποτ'νάζω ἄγν. τόπ. ἀλουποτινάζω
Πελοπν. (Λάστ.) ἴλουποτινάζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀλεποῦ καὶ τοῦ ρ. τινάζω.

A) Ἐνεργ. 1) Ἀρπάζω τινὰ μεθ' ὁρμῆς καὶ τινάσσω
βιαίως κατὰ γῆς (ὡς ὁ κυνηγετικὸς κύων ἀρπάζει τὴν ἀλώ-
πεκα ἢ ὡς τινάζουσιν τὸ δέρμα ἀλώπεκος ἢ καὶ ὡς ἡ ἀλώπηξ
ἀρπάζει τὸ θήραμά της καὶ τινάσσει ἢ ἔλκει βιαίως) Ἡπ.
(Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.
κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ. ἄ.: *Τὸν ἀλ'πουτί-*
ναξι καμπόσου Αἰτωλ. *Ἀφ'σι μι, θὰ σ' ἀλ'πουτ'νάξου!* αὐτόθ.
Συνών. ἀλεποτανύζω. 2) Ὡθῶ, ἀπωθῶ τινὰ βιαίως
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Τὸν ἀλ'πουτίναξαν σήμερα τοὺν πατέ-*
ρα μ' κατὶ παλαιονκιρατᾶδς! Αἰτωλ. Συνών. σπρώχνω.

B) Μέσ. 1) Κινοῦμαι με ἀπειλητικὰς διαθέσεις
Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.): *Ὡρέ, τί μ' ἀλ'πουτ'νάξισι, δέ σι σκιά-*
ζουμι ντίπ! Αἰτωλ. 2) Ὡς μέσ. ἀλληλοπαθές, φιλονικῶ,
διαπληκτίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὸν ἀφ'κα 'κεῖ*
π' ἀλ'πουτ'νάζουνταν μὲ τὸν δεῖνα.

ἀλεποτόμαρο τό, Πελοπν. (Οἶν. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ.
Μ. Ἐγκυκλ. ἀλουποτόμαρο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσι-
νοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἄ.) ἀλ'ποτόμαρο Πελοπν. (Ἀρκαδ.
κ. ἄ.) ἀλ'πουτόμαρον Μακεδ. (Σιάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀλεποῦ καὶ τομάρι. Περὶ τοῦ μετα-
πλασμοῦ τῆς καταλ. εἰς -ο ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ.
καὶ 179.

